

MARCZIUS TIZENÖTÖDIKE.

Csütörtök

133. szám.

Pest, augusztus 17. 1848.

Nem kell táblabíró politika.

Előfizetheti csak a kiadónál országuton Kunewalder házában, vidéken a k. postahivatalnál.

Előfizetési ár:

Julius elejétől kezdve fél évre Budapesten házhozordással 5 ft. Vidékre postán borítékban 6 ft.

Évnegyedre Budapesten 2 ft. 30 kr. vidékre postán 3 ft. 30 kr..

Egy hónapos elő fizetést csak helyben, s a hónap első napjától számítva 1 forintjával fogadunk el.

Hirdetésektől egy háromszor hasábozott sorért, vagy ennek helyeért 3 kr. peng. p. fizettetik.

Pest aug. 17.

A tegnapi ülés leverő hatása volt, a mai ellenben vidor és reményekre ébresztő. Mindamellett előre nem akartunk örülni; végén csattan az ostor.

Tegnap óta annyit haladtunk, hogy az eltérő vélemények chaoszából kimenekedtünk, s ma már ismerjük a kérdéseket, a különböző nézeteket, sőt hazzávetőleg a pártok erejére kombinálni lehet.

A kérdések így vannak feltéve.

Legyen különálló magyar hadsereg. Magyar zászlók, színek s vezényleti nyelv, és a mi legfőbb, nemzeti szellem. Ez a radical párt kívánata, egyszersmind azt hisszük, az egész nemzeté.

Második kérdés maradjon a katonaság az eddigi rendszerben. Osztrák zászló, sárgafekete szín, német comandírozás és hófkrixrat-szellem. A kiállítandó ujonczok egy részével egészítsenek ki az ezredek harmadik bataillonjai, másik részéből alakítsanak a regimentekhez negyedik bataillonok, s a mi megmaradna, abból legyen olyan honvéd-forma magyar hadsereg.

Ezen terv mellett Mészáros Lázár hadügyminister, s mint látszik Batthyáni Lajos, a jobb oldal s a centrum egyik fractióval harcolnak.

Mészáros Lázár a kérdést részéről tárczakérdésnek tevé, s következőleg, ha a ház másként fog határozni, ő a ministeriumból kilépend.

Hogy tetszik az olvasónak. Az első magyar, független és felelős hadügyminister hazánkra olyan katonákat akar tolni, kik kormányunknak csak addig engedelmessékednek, míg Bécsből egy ellenkező intézés történik, s elhagyának azon pil-

lanatban, mellyben legtöbb szükségünk volna rájuk. —

A harmadik vélemény a középponti bizottmány javaslata, melly szerint a jelen ezredek harmadik bataillonjai egészítsenek ki, a negyedik felállításáról szó se legyen, hanem alkottassék egy külön álló hadsereg.

E három vélemény közül a két első olyan, mellynek értelme van. Megfoghatjuk a célt, mellyt azzal elérni akarunk, hozzá szólhatunk, ha valjon mellyik terv lesz hasznosabb Magyarország megmentésére.

A kérdés sarkpontja ez: Magyar rendszer kell-e, vagy német.

A német rendszer indítványozója Mészáros, a magyaré Pálfi János udvarhelyszéki képviselő. Ha nekünk szavazatunk volna, választásunk mindenestre csak e kettő között oszlanék meg. A ház középponti bizottmányának szerkezetére nem is néznénk, az a legrosszabb, legsilányabb és leghaszontalanabb.

És miért?

Azért mert azt az ördög sem érti. Mészáros javaslata szerint visszasimulnánk az osztrák kálap alá, nem gerjesztenénk magunk ellen gyanút és féltékenységet, legyezzetnénk a német tiszteket, s eltaszitanók magunktól a vádat, hogy mi ide s tova a mint lehet Ausztriától el akarunk szakadni. És ezt érti minden ember. Az persze egészen más kérdés, ha valjon ezen sistema mellett új alkotmányunknak biztosítékot szerzünk-e vagy újabb ellenségeket hozunk nyakunkra.

Ha a másik tervet fogadjuk el, ekkor is tudjuk mit teszünk, kilépünknyiltan, s azt mondjuk: nem akarunk zsákba macskát árulni. — A mi királyunk V. Ferdinánd, de utána látunk, nehogy a király mint császár a bécsi osztrák kormány befolyásával függetlenségünket lassanként elenyészttesse, s visszamenyjtünk a régi nyomoru állapotba, mellyben ezelőtt voltunk, daczára törvényeinknek, s az egymásután következő királyok esküinek.

Ezt is érti mindenki.

De a bizottmány javaslata! Ez a táblabíró-politikának legtörpébb, s legjellemtelenebb productuma.

A bizottmány javaslata szerint egy részben magyar hadsereget állítunk fel, s ez által az osztrák kormány ellenében némileg kihívó helyzetbe tesszük magunkat, felingereljük őket, s féltékenységet gerjesztünk magunk ellen. — És midőn ezt tesszük, ugyanakkor egyszersmind a harmadik bataillonok kiegészítésével saját magunk ellen alkotunk, könnyen ellenségessé lehető elemeket.

Egy kézzel megajándékozunk magunkat, más kézzel megraboljuk.

A külön sereg felállításával haragba jövünk Ausztriával, az ergánczolásal pedig kezöket alázatosan megcsókoljuk.

Véleményünk szerint: a követek gondolják meg, mit tesznek: vizsgálják meg mellyik uton mentjük meg a hazát és szavazzanak jobbra vagy balra, csak egyszer már essünk keresztül, ne legyünk a kétkedés és bizonytalanság rettegései között.

Ha többség azt fogja itélni. Mészárosnak van igaza, a ministerium bú nélkül folytathatja politikáját, melly úgy sem állott egyébbül mint érdekeinket, s nemzeti becsületünket darabonkint oda áldozni az osztráknak, s a reakciónak.

De képviselő polgártársak, ha önök azt itélik, hogy Mészárosnak nincs igaza, önöknek magyar hadsereg kell, akkor önök úgy cselekesznek miként a nemzet függetlenségének pártja önöktől megvárja.

Egyszer azonban ezen utra térve, az eddigi politikának e pillanatban sirba kell szállani.

Az ég őrizzen meg, ha így hetykén kilépünk, s a második szakaszban már visszalépünk, s azt mondjuk boesánat osztrák sógor, csak tréfáltunk, mert az osztrák sógor tudni fogja azt, hogy nem tréfáltunk, hanem hogy megijedtünk, s nem volt bátorságunk szavunkért helyt álltani.

A magyar hadsereg felállításának kimondásával, az hogy Ausztriával fachébe jövünk, kétszerkettő négy: azért vagy fogadjuk el Mészáros javaslatait vagy álljunk Pálfi János mellé, kit a többség különben is az alelnöki székbe ültetett: de midőn kihívó állásba tesszük magunkat, az istenért ne legyünk elly botorak, hogy ugyan akkor magunkat egyszersmind annyira gyengítsük.

Magyarországnak sorsa e pillatban koczkán áll. —

E koczka holnap vagy holnapután fog felvetetni:

Elöttünk a sors tragikai nagyságában áll: vagy gyalázatosan elveszni, a tunya s a legdrágább perczekeket elpazarlott ministerialis politika mellett, vagy a nemzet ősi nagyságához képest fellépni és győzni vagy meghalni, de mindenesetre dicsőségesen.

Tennünk kell, ha magunkért nem teszünk, isten sem segíthet.

Fogjunk már egyszer komolyabb dolgokhoz. Lám a maroknyi horvát és szerb nemzet mit tesz magáért.

Ne nyomoruságoskodjunk, ne bibelődjünk apróságokkal. Ne engedjük, hogy irigy elleneink perczről perczre nyakunkra erősödjének. Nem látjuk-e mint kacagnak rajtunk Bécsben, Zágrábban s tán más helyeken is, hogy midőn már ég

felettünk a ház, arról tanácskozánt, olajjal, vagy vízzel oltjuk el azt.

Mondja ki határozottan a magyar nemzet. Német katonára kell-e neki, vagy magyar. És ha magyar kell, lépjen teljes erővel az új politikára.

* * *

A mi magát az ülést illeti, annak vezérelvét előbbeni cikkünkben átadtuk az olvasónak.

A szónokok között első volt:

Gaal János, egy megcantatározott egyén, ki az erdélyországi gyűlésen egyike volt a legirtóztatóbb pecsovicsoknak. Most azonban testestül lelkestül ministerialis. Szónoklatára a gözü sem hallgatott. Akkor volt ő gaalságának virág ideje, midőn az approbáták és compillátákból kellett argumentálnia. Most e kedves gyékénye ki van kapva talpa alól.

Kell-e megmondanunk hová szavazott?

A második szónok Pálfi János un peu ministerialis ember, de ki az ülések alatt úgy látszik kiismerte az embereket, és megfontolta és könynyűnek találta.

Szónok mai fellépése egyike volt a jelen parlament szebb jeleneteinek.

Szavaiban egy ifju nemzedék lelke tüdőklött. Így képzelők mi Martiusban még a magyart. Illy követeket vártunk mi a hazából, mi, kiknek csak az volt bhajtásunk, hogy függetlenlelkű embereket kapjunk. Legyenek ministerialisok vagy radikálok csak, hogy ön belátásukkal ítéljenek.

Mészáros Lázár minden szónoknak megfelelt. Volt egy kis tréfa is vele: Egyszer azt találta mondani, hogy ő mindennek mit tőle kívánnak rá áll — s itt a minister szavait dörgő taps jutalmazá. Mire azonban csend lett s ügyes kivágással oda tordé a minister — a mit csak hazájára javára hasznosnak ítél. A közönség nevetett s nagyon megköszönte azon nagy engedményeket, mellyeket Mészáros Lázár a háza javára üdvösnek ítél.

E jelenet két históriára emlékeztet.

Először midőn Mészáros Lázár azt mondta lefog menni személyesen megtekinteni a harczteret Iszonyu éljenzés: addig azonban a katonakiallitási törvényt halászzak el. Leveretés.

Másodszor midőn a törvényszék előtt elmes cigány így szonokolt: Nagyságos urak! nem vagyok én olyan rossz ember, mint a tekintetes karok és rendek — nagy zaj — gondolják. Nevetés.

Jól és lelkesen beszélt Pap Pál, hevesmegyei követ.

Szalbeck György, Arad város képviselője, echt swarczelber volt. Aradi képviselő? Lucus non a lucendo.

Szálé Pálfi Jánost pártolta.

Madarász László derekul producálta magát.

Beszédének leghatályosabb része az volt, midőn Baththyáni Lajos tegnapi monstruosus nyilatkozatára felelt. Szónok véghetetlenül megbotránkozott az első minister szaván s előadta, mik szoktak tulajdonképen történni, akkor midőn a király a népképviselőink akarata ellen próbál szegülni.

Ő nem teszi fel Baththyányiról azt hogy mondását akként érzette, miszerént a megtagadás után a király a népet fel fogná lázítani, hanem inkább hogy a kamarát elfogja oszlatni.

De az elosztást a király csak egy minister ellenjegyzésével ellátott rendelettel eszközölheti.

Talál-e ő felsége egy magyart, ki illy rendeletet alá merjen írni? Ki vállalna magára olly felelősséget, hogy a háza megmentésére rögtönében összehívott országgyűlést eredmény nélkül szétkergesse. . . .

Merne-e valaki magára illy irtóztató felelősséget vállalni?

Felfogásunk szerint ide megyen ki a szónoknak Baththyánit illető czáfolata.

Áttért ezután más nyilatkozatok czáfolatára, mellyeket mint a rohanó vihar s egymásután zuzott össze.

Csodálta, hogy Mészáros Lázár az önkénytes sereget nem találta olyanoknak, kiket mintaként a többiek elébe lehetne állítani. Talán azokat szeretné a minister mintául, kik Radezki s Windisgraecz alatt harczolnak, vagy kik itt-ott kinyilatkoztatják, hogy a magyarok elleneire lőni nem fognak.

Neveltségessé tette szónok azt a hanytorgatott osztrák dicsőséget. Szépen megköszönte a katonáknak azon hasznót, mellyet a hazának tettek.

Ez utóbbi állításra ugyan megfelelt Mészáros, mondván, hogy az osztrák sereg megtartotta a hazát.

A hazát, minister ur? — E szó drága Mészáros nagyon bőértelmű.

A katonaság megtartotta a hazát úgy mint szabad alkotmányos hazát?

És furemán tartaná meg, a katonára a szabad hazát újra, ha a kiállítás a minister ur terve szerint ütne ki.

Az ülésből.

Menydörgős parlamentararis rendszer uralkodik nálunk.

Az oppositio azt indítványozza, hogy a ministerialis javaslat vetessék félre, s tárgyalassák a ház bizottmányától ajánlott szerkezet.

Ah ah . . . még illy hátra vagyunk. Urak, baloldali urak, ne adják fel önök a várat.

A ministerialis javaslat a commissiótól már el van vetve, s ha a ministerium megmarad előbbi ajánlata mellett, azt csak a szakaszonkénti tárgyalásnál módosítvány alakjában teheti.

A napi rend mindig a commissió szerkezete. Mi az ürdögért küldik ki s akkor a középponti választmányt, ha nem azért hogy vizsgálja meg az előterjesztett javaslatokat s terjeszen elő egy motivált szerkezetet?

Ez az egész világon így van. Ne csináljunk separatum votumokat legalább az europailag megalapított formákban.

Minden arra mulat, hogy Mészáros Lázár holnap nagy minorításban maradván, miután ki nyilatkozta, hogy az ajánlott magyar hadsereg kiállítását ő magára nem vállalhatja, mindenesetre le fog mondani.

Azt hiszük, hogy ez esetben Mészáros a tábor fővezére lesz: itthon pedig gondolkodnunk kell új hadministerről.

A többi ministerek rosszul viselik magokat. Mészáros magára hagyják, mint ezelőtt Eötvöst.

Ha nincsenek vele egyértelemben mért nem veszik rá, hogy mondjon le előbb, minek kinezák a kamarát, ha pedig ők is azon követ fújják, mért bejnak el.

Nem ministeri viselet az ilyen.

Bécs aug. 11.

Doblohofnak a magyar ministerium és különösen Kossuth elleni kikelése csak pillanatnyira tett hatást. A józan nép abban csak pharisokat lát s csak a reactio tartja azt helyesnek.

Igen kellemetlenül hatott ránk a hadiministernek kérésünkre jött válasza, melly ma a Garde-kapitány gr. Vécssei örömsugárzó képe jelenlétében, felolvastatott. Honszeretetünk, melly egyedül szülé kérelmünket, csak néhány szavakkal is alig méltányoltatott, de annál inkább korboltaték azon tettünk, hogy félretevén a katonai kérelemformát, kapitányunk mellőztével, egyenesen a ministerhez folyamodánk.

Keseredés fogja el szívünket, midőn látjuk, hogy honszeretetünk így jutalmaztatik. Lépcsőből a hadminister csak azt vehette ki, hogy nincs bizalmunk kapitányunkhoz. Ezt és semmi egyebet. Ez fáj.

Mi tán még e válasza sem zúgolódnánk ha legalább belőle a jövőre nézve biztatást nyertünk volna, de így pusztán lepirongatva annyival fájdalmasabban ért az minket, mert a kapitány még goromba szavakkal is fűszerezte annak hatását.

Ha így megy, a hon védőinek száma aligha fog szaporodni.

Az ingerültség nagy s társaim mindenféle tervekkel foglalkoznak, s csak bajjal nyugtathatom meg őket.

A magyar gránátos-zászlóalj ma 2 órakor indult el Olaszországba, elégedetlenül, és — mint magok mondák — majd magokon segitendők.

* * *

E levelet — melly nem volt közönség elébe szánva — baráti kézről nyertük. Derék testőreink egyik legderékabbikának honszerelmmel tölt keble fájdalmait tolmácsolja ez. Mi e levélhez commentárt nem adunk, hanem egy szives éljent kiáltva ama derék testület derék fiainak, őket együtttartásra, kitűrésre, s ha majdan e háza őket felszólítaná, elhatározottságra hívjuk fel. Addig is pedig szolgáljanak édes hazánk szent ügyének amas idegen földön is úgy, mint azt a keblökben égő honszeretet sugallja.

Független Magyarhon! a jelszó, ez alatt éljétek, ez alatt haljatok, s istenünk is megáld.

Csernátóni.

Mákvirágok.

— A főrendek ma ismét ülést tartottak, s hogy munkálodásuknak több sikere legyen Hám János a sz. áldását kérő rá s pár percig az angyalokkal társalkodott amugy mezza voce, mint az óltár előtt szokás oly dolgokról és nyelven, mellyeket a népnek érteni nem jó.

Némellyek ugyan azt állíták, hogy Hám János az insbruki utról referál, de ezt mi annál kevésbé hihetjük, mivel egy pár főrend és karzati hallgató egészen leborult, és a vallás dicsugárától fénylő arcát kezeivel fedé el. Némellyek ugyan azt hiszik, hogy e leborulás nem annyira a menyek hatalmas urát mint Morpheus atyát illeté, de ezek csak régalmaznak.

Az ima után Perényi Zs. felolvasá Pálfi főispánnak a bizottmány által megcastralt javaslatát, s az arcokon a primás veni sancte jának jóléte következménye volt látható, mert rettenetesen boldogul néztek ki.

Ha jól emlékszünk, a quækerek imaházában az szok papolai, ki magát a sz. lélektől megszáloltak érzi. Már a főrendeket nem lehet ugyan quækereknek tartani, de annyi igaz, hogy nagyon néznek egymás szemébe kutatván valyon melyikét szállja meg a szólás szelleme? s utóljára gyakran az súl ki, hogy szól ugyan valaki, de a — szellem segítségével nélkül.

Ez nem történt ugyan ma, hanem csak ugy eszünkbe jutott a hétfői ülésről.

A mai ülésben legalább hallhatánk már valaha ismét egy élettéljes hangot, Bihar vármegye főispánját, ki ugy érezheti magát ama teremben, mint egy rút kisasszonyokból álló társaságba tévedt életvidor fiatal ember, ki unalmából csinálja a court majd ennek, majd annak, de hozzá oly képet csinál mintha gondolná magába, „que le diable vous emporte!“

Széchenyi is le méltóság grófozá Pálfi s a Frankfurtba küldött ministerialis követekről felhívásra nézve, azt felelé hogy ezen kérdés egy általában nincs elkészülve, s reményli, hogy a ház ezen nyilatkozattal és felvilágosítással beelégedve, e kérdéssel fel is hagy.

A nemes grófnak igaza is van, micsoda asszonyias kíváncsiság az a főrendeké? seyns froh dass s Leben haben.

Weselényi is szólott de tévedésből mi felvilágosítatván a ház jónak látta a f u n b e s t i m t e Zeit — mint egy főrend mondá — szétoszolni szerencsés utat.

A nemzeti színházban Maria Magdolnát adják. Értésünkre esett, hogy az igazgatóság pár sz. Bernardhegyi kutyáról is gondoskodott, melyek a többi előadásra eltévedendő lebarátaiakat, a jó utra, az az kifelé vezérelhessék

Egyébiránt a színház 24 óráig előre fültetvén a megfagyástól benn azon két ingyen jegyes sem fog félhetni, kik alkalmasinj egyedül fogják a földsziali közönséget képviselni. Csakugyan figyelmzetésül intjük a magokat e darab megnézésire elszánt poenitentiarusokat, zsebeiket pár ducnet zsebkendővel, s több rendbeli flaconokkal ellátai, a gyenge idegzetűek pedig legjobban tesszik, ha honn maradnak. A színház rendszer orvosához egyébiránt öt más is van rendelve, az érvágó, és köppölyöző szerek a legzebb rendben vannak. Wunsch ich Ihnen wohl zu speisen!

Csernátóni.

Post aug. 16.

Ma délben a budai vár főrhelyén, egy bizonyos Czellinger nevű főhadnagy, a Don Miguel nevet viselő magyar gránátos ezredből, több budai nemzetőr fűle hallatára akkép nyilatkozott, hogy ő „kaiserlicher soldat“, és hogy előtte a magy. ministerium „Null“ (hallod-e első magy. független(?) ministerium — „Null“!), továbbá, hogy ő egyedül csak Jellacsicsot ismeri el ő felsége teljeshatalmu biztosának, s ennél fogva egyedül csak neki (Jellacsicsnak) engedelmeskedik. — — —

E tény (mellyet szükség esetére be is bizonyíthatok) a ministeriumnak különösen pedig a hadügyministernek figyelmébe ajánlanám, ha egy, ezen botrányos scenánál jelen volt budai nemzetőrségi őrnagyról fel nem tenném, miszerint általa ebből hazafiúi kötelességem teljesítésében már megelőztem. (?) — — —

A ki pedig bővebben akar Czellinger és társainak az ímént érintetemhez hasonló nyilatkozatairól értesülni, ám ne sajnálja egy unalmas estén a Haukl-főle vendéglőt meglátogatni, s meg fog győződni állításom valóságáról. —

Imre.

Miskolcz Augusztus 15-én
Szerkeztő!

Tudva van ön lapja olvasói előtt már, hogy egy szóval ez előtt, ministeri parancs érkezett hozzánk, melly megyei nemzetőrségünket Zentára menendni rendelé.

A parancsot örömmel vettük, teljesítése egy alkalom volt a veszélyben lévő hon megmentésére. Alig két hét mulva újabb rendelet érkezik, melly már csak 3000 nemzetőrt kívánt.

Mi megnyugodtunk e rendeletben. Bár tudtuk volna előre, hogy ezen két rendelet csak előjátéka volt egy rajtunk elkövetett csalatás armányának.

A megyei bizottmány azonban a rendelkezés lehető legjobbá tétele végett, megbizottat küldött a ministeriumhoz.

És megérkezvén ez, hozta azon rendeletet, hogy a ministerium már csak 1200 nemzetőrt kíván!

Mit mond ön ez eljárásra szerkeztő?

Nemde egy jót nevet, hogy a ministerium már háromszor járattott velünk áprilist.

A tőlünk határtalan bizalommal megajándékozott kormány pedig kaczerán egyet megajándékozva mondá „ha már négyszer megjárattok az áprilist, miért ne járattok még meg ötszázszor is.“ —

És leküld hozzánk legujabban egy rendeletet, miszerint már egy nemzetőr se kívántatik; s hogy még majd egyszer tihesse szeszélyes játékát velünk, rendelete után egy táblabírás sententát szerkezt, hogy a nemzetőrség csak gyakorolja magát, majd ha szükség leend reá, a felvidékekre alkalmaztatik.

Ezer két száz lefkes honfi busgahnában meg van csalatva.

Sok helyeken a legszegényebb néposztály véréből van kisziva a pénz, melly az önkényes nemzetőröknek előre kiadott.

És mi négygyűlésünkben e táblabíró-ministerium iránt szavaztunk bizodalmat, nyiltan ki kell vallanunk ezen tett igen sokunk tettei között az, mellyre vissza szégyennel emlékezhetünk.

Petőfi néhány napok előtt ezt mondá e lapokban „ne adja isten de mahólnap ott leszünk, hol azt mondjuk, Petőfinek igaza volt.“ Mi pedig nagy örömünkre megértük azon időt, mellyet Petőfi elérni jósolt, s még boldogoknak mondhatjuk magunkat, mert a veszélyhez képest késő, de a hon megmentésében még elég jókor öbredtünk fel bizalomszavazó álmunkból.

Sziarvai.

Kolozsv. aug. 9.

Erdélyi dolgokat akar tudai barátom? Erdélyben csak egy eszme uralkodik, és ez — a reactio. A katonaság, philisterség, az apró nemesség, a szászság, az oláhság s tán még a levegő is reactionarius, mért oly veszett szász, hogy zold-paszulyunk is még lesz mahólnap. Terdemegyében közelebbről csak 50 fela tagadta meg az adót. Kolozsvárt pedig, mivel már teljes reményök kezd lenni, hogy dicasteriumnak, vasúttjak lesz — — soha napján, minden ember azt hídítja: „nesse neked feltétel nélküli unio!“ Tegnap estve a vén II — nál sétáltam a holdvilágon és nagyon természetesen politizáltunk. A vén zaidónak teljes reménye van, hogy egyszerre bémarschiroz Kolozsvárra vagy három bataillon s minden a régi lábra áll. Nota bene ez a hite a katonaságnak is, mellynek ezredese a honvédhez kéredző két altisztjének kereken kimondá, hogy a magyar ministerium csak pünkössti királyság. O. Q.

Ja napot Marczius!

Megengedjen kend, hogy falusi együgyű földmivelő létemre írrok a kend lapjába.

Falun olvastam sokszor a Marciust, de nem hittem neki. Eljöttem magam utána nézni a dolognak, mert mégis már több volt kettőnél, hogy kend már öt hónap óta szidja a ministereket.

Először is az ország gyűlésébe mentem; gondoltam, hogy már egyszer csak megérdemli ez a pesti országgyűlés, hogy befurjam magam oda, és képviselőink között szégyel néztek, hogy beszélhessek otthon is valamit felőlök, hogy mit hallottam, láttam, és tapasztaltam ezen híres nevezetes országgyűlés országgyűlésén.

Mert bizony csak jó az, úgy gondoltam, ha mit az ember lát és tapasztal, otthon hasznát veheti az ember tapasztalásának.

Osztán meg azért is, — mert azt beszéltek mi nálunk, hogy tanítóknak jezsuitákat akar hozatni Ötvös minster polgártárs Schweiczországból — pedig mi Schweiczországból, csak jó fejsteheneket szeretünk látni nálunk — nem pedig jezsuita tanítókat — ezt nem akartam hinni, de itt Pesten azt beszélnek, hogy igaz. —

De már el is hiszem, mert a mai gyűlésben sokat tapasztaltam olyat, a mit falun nem mernék elhinni.

Láttam, hogy Mészáros minster felállt a papoló-székbe — és logyikázott.

Nekem volt egy falusi mesterem, a ki bizony Mészáros minsteren túltett volna a logyikázásban — mert biz ő kigyelme félórai hosszas szavaltása után semmi okosat nem mondott. — Ugy vettem észre, hogy valamit logyikájával védelmez — de mit? azt nem tudtam szavából kivenni; hát! beszélt biz ő kegyelme sok semmit — de biz ő kegyelménél a mi falusi kovácsunk is jobb szónok ám.

A később szólók szavából vehettem ki, hogy az ujjonnan állítandó katonaságot magyar minster léteére frakba akarja öltöztetni, és németekké akarja őket csinálni. Utsegéljen nekem is van egy fiam, kit örömet adok katonának, de hogy, sem mint német madárijesztőt formáljanak belőle minster uraimék, inkább a nyakát tekerem ki.

A magyar földmives paraszt inkább megy pöre gatyába katonának fokossal és csakánnyal, mint sem hogy ezután a magyar világban frakba öltöztessék.

Hej Mészáros bácsi, nem ismeri kend még a magyart, vagy tán kend nem is magyar, hogy olly csúfot akar üzni a magyar emberből.

Én azt hallottam apámtul, hogy a magyar szabadságért és nyelvért, József császár ideje óta

mindig vivnak a magyarok, de ezt tudom is — és most, mikor kivittuk a magyar nyelv szabadságát, és országunk önállóságát kend németekké akar tenni, már biz ezt csak meg nem engedjük.

Utsegéljen pirulva fogom elbeszélni othon polgártársaimnak, hogy kend magyar minster léteére németekké akar tenni, német frakkot akar adni a katonákra, és németül akarja ked exciroztatni most is őket.

Hát minster urak! ki teremtette kendteket, nem a magyar szabadság hajnala adott e kendteknél lételt, kendtek most a szülőt meg akarják gyalázni? már ez minster uraimék nem szép.

A bécsi ministerium kendteknél okosabb, mert azok nem akarják katonáikat magyar ruhába öltöztetni, sem magyarul exciroztatni.

Hallottam egy magával következtelen szónokot is, ki előbeszédjében a katonaság magyar lábra állítását pártolta, utoljára mégis annak kiállítását a magyarul szóló német minster bölcséségére bizta.

Oh! következtelenségek következtelensége, még ilyen képviselők is vagynak az országgyűlésen? — Ugyan polgár szerkeztő, mondja meg nekem azt — fizetik-e öt pengő forintjával kendtek az ilyen haszontalan ekhokat? mert ha igen? ugy jó éjszakát neked szép magyar szabadság, hej bizony sok pénzünkbe kerülnek nekünk az ilyen ekhok.

Nem ilyen haszontalan ekhozást hallottunk ám Nyári polgártárstól — az ám az ember szerkeztő — e mondta ám meg a ministereknck, „hogy nem a nemzet van a királyért, hanem a király a nemzetért, és nem teszi fel jó királyunkról, hogy egy szabad nemzet által alkotott törvényeket ne szentesitené — ennek kéne ám, amaz ekho-féle képviselők napi fizetését adni — már ez és több ilyenek a nemzet hálájával együtt a fizetést is megérdemlik. —

Isten tartsd meg őket továbbra is a nemzet javára.

Isten kenddel is szerkeztő, mondja kend meg németes minsterereinek, hogy már felsütött ám a nap sugára. Kedves hazánk ablakára, és látunk ám már világosan — és ha hadügy minster uram nem lesz képes magyar katonaságot kiállítani, lesz egy más, a ki ki fogja állítani; ő kegyelme pedig mondása szerint közlegénykedhetik köztök.

Tunyogi Gergő m. k.
falusi földmivelő.

HIRDETÉSEK.

Gőzhajók járása.

A. A Dunán.
Pestről Bécsbe naponkint reggeli 6 órakor, Győri közlekedéssel.
B. A Tiszán.
Szolnokról Szegedre, Tittelbe és Zimonyba, Pesttel kapcsolatban: minden kedden.
„ Szegedre: minden szerdán és szombaton.
„ Tokajra: minden csütörtökön.
Szegedről Szolnokra: minden hétfőn, csütörtökön és szombaton.
„ Zimonyba: minden szerdán.
Zimonyból Tittelbe, Szegedre és Szolnokra; minden csütörtökön.
Tokajból Szolnokra: minden vasárnap.
Indulási idő Szolnok, Tokaj és Szegedről: reggeli óra.
Minden kedden indul egy vontatógőzös Szegedről Zimonyba, és minden pénteken Zimonyból Szegedre.
Az első cs. kir. szab. dunagőzhajózási társaság főügynöksége.

Magyar központi vasut.

Naponkinti indulások 1848-dik Majus 20-tól Augusztus végeig.

A t. cz. utazók kéretnek, sziveskedjenek legalább egy negyed órával az elindulás előtt a pályaudvarában megjelenni.

Pestről Szolnok felé személyvonat reggeli 6 órak.
„ „ tehervonat délben 11 ó. 45 p.
„ „ személyvonat délután 2 óra.
Szolnokról Pestre. Tehervonat reggeli 3 óra 45 percz.
„ „ Személyvonat reggeli 6 óra 25 perczkor.
„ „ Személyvonat délután 2 óra 15 perczkor.
Pestről Vác felé reggel 6 óra 30 percz.
„ „ délután 2 óra 30 „
„ „ „ 5 „ 30 „
Váczról Pest felé reggel 8 órakor
„ „ délután 4 „
„ „ „ 7 „
A magyar központi vasut igazgatósága által.

Megjelenik e lap MINDEN ESTE. Előfizethetni e lapra Pesten a Lukács László nyomdájában (Országuton Kunewalder-házban). — A vidéken a postahivataloknál. EGYES SZÁM ára 3 kr. pp.

Felelős szerkeztő Pálfi Albert. — Nyomatja és kiadja Lukács László. Országut, Kunewalder-ház.